

หวงรัก

บทที่ 36

ฟ้ารุ่ง มีความสุขเสมอเมื่อมีภรรยาอยู่ใกล้ๆ ชายหนุ่มมักจะพาเธอและราตรีกับลูกๆ ไปเที่ยว หากไม่ใช่ในกรุงเทพฯ ก็รอนแรมไปค้างคืนที่ต่างจังหวัดในช่วงที่ประการต้องไปทำงานไกลบ้าน เด็กๆ ชอบชายทะเลเป็นที่สุด และฟ้ารุ่งก็มีความสุขเหลือเกินที่ได้นั่งมองร่างสูงที่ล่ำสันแข็งแรง ในชุดเสื้อยืดตัวบาง กางเกงขาสั้นระดับเข่า วิ่งเล่นกับเด็กๆ อยู่ที่ริมหาดทราย บางทีก็พากันลุยอยู่ในน้ำตื้นๆ

เสียงหัวเราะกรีดกราดของเด็กหญิงขณะวิ่งตัวมดเต็มหนึ่พี่ชายผสานกับเสียงหัวเราะของเด็กชายและเสียงหัวเราะ ของชายหนุ่มทำให้หญิงสาวทั้งสองหัวเราะให้กัน ราตรีอดมองน้องสาวนานๆ ไม่ได้ไม่เคยเห็นฟ้ารุ่งมีความสุขเช่นนี้ ก่อนที่จะย้ายออกมาจากบ้านใหญ่

ชายหนุ่มคว่ำร่างหลานสาวขึ้นหนีจากหลานชาย พาร่างจ้อยร้อนไปร้อนมา ก่อให้เกิดเสียงหัวเราะกรีดๆ ไม่หยุดหย่อน

“อีกหน่อยก็ตามออกมาวิ่งอีกคน” ราตรีพูด

ฟ้ารุ่งหัวเราะแจ่มใส ไม่ใช่หญิงสาวที่เคยทุกข์ร้อนนักหนาเมื่อรู้ตัวว่าตั้งครรภ์หลังจากสามปีเพิ่งจะเสียชีวิตจากไป ท้องของเธอขยายใหญ่จนเห็นได้ชัดในชุดหลวม

ร่างสูงวิ่งเหยาะๆ เข้ามาหา พอวางร่างจ้อยลง เด็กหญิงเอมก็ผวาเข้าหาผู้เป็นแม่

“คุณแม่ ไปเล่นน้ำกับหนูเอมนะคะ....”

“มาค่ะ คุณแม่ ไปเล่นน้ำกัน” เด็กชายเอกช่วยจุดลากอีกแรงหนึ่ง

ราตรีหัวเราะ “แล้วน้ำฟ้าล่ะ”

ชายหนุ่มทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ “อาณาทจะอยู่เป็นเพื่อนน้ำฟ้า” หญิงสาวหันมายิ้มให้

เธอมองตามหลังแม่ลูกที่จูงกันเดินออกไป เมื่อหันมา ชายหนุ่มกำลังมองเธอ สีหน้าอ่อนโยน ดวงตาทอประกายลึกล้ำทำให้ฟ้ารุ่งซัดเซิน ร้อนไหม... หิวหรือยัง... คำถามอาหารคล้ายเขาใส่ใจใยดีกับเธอแทบจะทุกอิริยาบถ อบอุ่นลึกล้ำกว่าพี่ชายคนเดิมสมัยเยาว์วัย

“สนุกไหม”

“สนุกมากค่ะ” เธอยืนยันด้วยใบหน้าเปล่งปลั่ง ประกายดาวาววาม

“จำได้ไหม เราเคยเล่นน้ำทะเลด้วยกัน” เขาท้าวความหลังเมื่อครั้งเธอยังเป็นเด็กหญิง “ฟ้าไม่ยอมขึ้นจากน้ำ แขน้ำจมน้ำดำมือเท้าเหี่ยว พี่ต้องซัดใจอ้อมขึ้นบ้านแล้วฟ้าก็งอนอยู่ตั้งนาน”

เธอหัวเราะ “พี่ณาทยังจำได้อีกหรือคะ”

“พี่ยังจำอะไรๆ ได้อีกเยอะแยะ.....”

“เช่นอะไรอีกคะ”

“เช่น รอยแผลเป็นที่ตรงนี้” เขาวางมือสากๆ ที่อบอุ่นลงใต้หัวเข่าซึ่งพันออกมาจากกางเกงขาสั้นที่คลุมอยู่ครึ่งขา ทำให้ฟ้ารุ่งต้องยืมเขินๆ “ฟ้าแกล้งพี่แล้ววิ่งหนี กรรมตามทันฟ้าหล่อมโดนหินบาดเลือดไหลเยอะ แล้วฟ้าก็ร้องเสียงดังมากทั้งๆ ที่ไม่ได้เจ็บมากมาย....” ดวงตาเขาส่งประกายวาววับ หยอกเย้า “แล้วยังไงต่อนะ.....”

“พี่ณาททำแผลให้.....”

“พี่อ้อมฟ้าขึ้นบ้านไปทำแผลให้... ตอนนั้นฟ้าไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ... เริ่มเป็นสาวแล้ว พี่ๆ เค้าพากันเฝ้าว่าฟ้าแกล้งร้องเพราะจะให้พี่อ้อม.....”

“พี่ๆ เค้าชอบล้อฟ้าเรื่องพี่ณาท.... แล้วพี่ณาทก็ช่างจำจังเลย...”

“เอาเรื่องอื่นอีกไหม....” เขาถาม และเธอก็หัวเราะตั้งใจฟัง

ในยามค่ำคืนเมื่อไม่มีหลานๆ ชุกชนคอยเกาะเกี่ยวเหนียวรั้งมือใหญ่แข็งแรงจงใจให้เธอเดินเรื่อยเคียงคู่ใต้แสงจันทร์ พุดคุยเรื่อยเปื่อย บางครั้งชายหนุ่มผิวปากเป็นทำนองเพลงสนุก ไม่มีคำพูดพรั่เกี่ยวพาแต่ความสุขและอบอุ่นรินจากใจถึงใจ ฟ้ารุ่งไม่เคยคิดมาก่อนว่าชีวิตของตนจะมีความสุขได้ถึงเพียงนี้

ในวันธรรมดาซึ่งต่างจะต้องไปทำงาน เธอไม่ยอมรับคำเชิญชวนร่วมรับประทานอาหารมื้อค่ำกับใคร นอกจากขับรถตรงกลับบ้าน ชายหนุ่มจะเตรียมอาหารโดยแทบไม่ยอมให้เธอจับต้องอะไร บางครั้งบางครั้งเขาก็ดับไฟที่ส่องสว่าง เหลือไว้แต่เพียงแสงสลัวๆ

“เราจะเล่นอะไรกันหรือคะ” เธอแกล้งถาม

“จะได้โรแมนติค” เสียงตอบหยอกเย้า ทั้งที่โดยปรกติแล้วภรรยาไม่ใช่จะเป็นคนขี้เล่น

“คงต้องพยายามหนักหน่อยกระมังคะ พี่ณาท กว่าจะโรแมนติคได้” เธอแกล้งพูดทั้งที่รู้สึกดีมาหัววันไหว ชายหนุ่มทำสีหน้ามีนัย

“จริงหรือ งั้นคงต้องเริ่มละซิ”

บางครั้ง ชายหนุ่มใช้ส้อมจิ้มอาหารป้อนให้ถึงปาก

“ชิมซิ..... อร่อยไหม”

เธออ้าปากรับ เคี้ยวตุ้ยๆ “อร่อยค่ะ” หยุดนิตหนึ่งก่อน จะแก้มพูดว่า “ขึ้นบอกว่าไม่อร่อยก็ไม่มีคนทำให้ทานซิคะ”

“ทำสุดฝีมือแล้ว ถ้าบอกว่าไม่อร่อยก็เสียดายไม่ไหวละ” ชายหนุ่ม จับต้นคอเธอโยกคลอน เสียงทุ้มห้าวที่เจือหัวเราะกลายเป็นเสียงที่คุ้นหู

เวลาที่ฟ้ารุ่งขอบ คือเวลาที่เขาและเธอกิ่งนั่งกึ่งนอน เคียงกัน ดูพระจันทร์และดวงดาวอยู่บนแก้อ้นนั่งเล่นแบบพับได้ที่สนามเล็กๆ หน้าบ้านในคืนที่ท้องฟ้าปลอดโปร่ง ฟังเสียงโอบาย กระเบื้องเล่นลม กระทับกันดังกรู้งๆ กริ่งๆ พุดคุยกันถึงวันเวลาดีๆ ที่เคยมีในช่วงเยาว์วัย บางครั้ง มือใหญ่หนาบออุ้มลูบไล้แขนเธอคล้ายจงใจบอกความในใจให้รู้ เธอรักสัมผัสนั้นเป็นอย่างยิ่ง

ฟ้ารุ่งไม่เคยลืมคืนที่กณาทประคองเธอให้ลุกจากแก้อ้นเพื่อกลับเข้าข้างในบ้าน อ้อมแขนที่อบอุ่นโอบตระกองไม่ยอมปล่อย พาเดินมาจนผ่านเข้าประตู หญิงสาวถูกดึงให้หยุดหันมาประจันหน้า ฟ้ารุ่งใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ตัวสั่นด้วยความหวั้นไหว ใบหน้าอ่อนโยน ประกายตาอ่อนของชายที่เธอหลงรักลอยอยู่ใกล้ๆ ถ้าเพียงแต่เธอโอบอ้อม สิ่งที่ยิ่งสาวไฝฝืนถึงมาตลอดช่วงชีวิตในวัยสาว คงกลายเป็นความจริงในบัดนั้น

แต่ว่าเธอยังไม่พร้อม ไม่ว่าจะป็นกายหรือใจ เธออดคิดวูบขึ้นไม่ได้ว่าเธอจะมีความสุขมากกว่าหรือเปล่า หากว่าสตรีที่ยืนอยู่ตรงนี้จะป็นมณฑิราแทนที่จะป็นเธอ.....

หากกณาทไม่คอยคิดกังวลว่าฟ้ารุ่งมีฐานะเหนือกว่า และหากฟ้ารุ่งไม่ฝิ่งใจอยู่ว่ากณาท ยังคงรักอาลัย มณฑิรา เส้นที่ขีดคั่นระหว่างกันคงถูกข้ามทำลายลงนานแล้ว.....

ภุริ ศุภวิวัฒน์ ที่ปรากฏตัวต่อหน้าผู้คนในระยะหลังนี้ มักจะมีหญิงสาวสวย ทำทางแคล่วคล่อง แต่งตัวทันสมัยเคียงข้าง สตรีผู้นี้ป็นทั้งผู้ช่วยและเลขานุการของพี่ชายผู้ล่งลับ เมื่อภุริเข้าไปดูผลงานเธอจึงกลายมาเป็นผู้ช่วยของเขาโดยปริยาย

คนทั้งสองนั่งอยู่ด้วยกันในห้องรับแขกที่จัดแต่งอย่างเลิศหรูของบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ผู้ที่นั่งอยู่ตรงข้ามกันคือชายสองคน คนหนึ่งป็นชายวัยหนุ่มใหญ่ รูปร่างอวบท้วม แต่งกายด้วยชุดซาฟารีตัดเย็บประณีตแสดงถึงฐานะและรสนิยม เขาแสดงท่าที่อ่อนน้อมประจบเอาใจอย่างเห็นได้ชัดต่ออีกชายหนึ่งซึ่งนั่งสบายอย่างเจ้าของบ้าน ร่างใหญ่ดูแข็งแรงมีสง่าราศีสวมเสื้อสปอร์ต เรียบง่าย นาฬิกาเรือนหรูที่กำลังเป็นที่นิยม แหวนเพชรเม็ดใหญ่ในตัวเรือนเรียบหรูส่งประกาย

“คุณพีรชต์ป็นคนหนุ่มที่เก่งมากนะ” เสียงของชายเจ้าของบ้านป็นกังวานอย่างคนมีอำนาจ แม้เปล่งออกมาด้วยลักษณะของมิตรสนธิ “บุกงานเหลือเกิน ทำอะไรๆ อยู่หลายอย่างใช่ไหม”

ภุริตอบอย่างนอบน้อม “ครับ ทำงานหลายอย่างในเวลาเดียวกัน”

“แล้วนี่คุณพบกั้กับคุณคณิต บ่อยๆ หรือ”

“ครับ ท่าน” ชายในชุดซาฟารีตอบแทน “คุณภุริ มาร่วมประชุมที่ บริษัทสหมิตร ที่ผมดูแลอยู่ แล้วก็ยังพบกั้กับกลุ่มผู้บริหารบริษัทอื่นๆ ที่มีหุ้นอยู่ด้วย”

ภุริ มักจะมองคนพูดอย่างสนใจ เขาบังเอิญมาพบกณิตที่นี้โดยไม่ได้นัดหมาย เคยรู้สึกมาตลอดว่าคณิตหลบหลีกที่จะพบนหน้าเขา แม้เมื่อพบกั้ในยามประชุม ณ ที่ทำการบริษัทต่างๆ ที่ต่างก็มีหุ้นอยู่ ชายผู้นี้จะมีธุระกับคนนั้นคนนี้จนหาเวลาให้เขาไม่ได้ ชายหนุ่มเคยรู้สึกข้งใจ แต่ว่าเท่าที่ผ่านมา เขายังไม่พบลิ่งใดค้งค้งในระหว่างคณิตกับพี่ชาย จึงได้แต่คิดว่าคณิตเพียงแต่ไม่ยอมรับเขาทัดเทียมพีรชต์เท่านั้น

ผู้อาวุโสบอกชายหนุ่มว่า “ผมเคยคุยกับพี่ชายคุณอยู่ระยะหนึ่ง ตอนนั้นก็มีแผนที่จะทำงานด้วยกัน น่าเสียดายที่เขาจากไปเสียก่อน”

“ครับ” ชายหนุ่มรับเศร้าๆ

“งานที่ภูเก็ทก็เหมือนกัน พีรชต์เข้าหุ้นกับพีระพล ญาติผู้น้องของผมกับเพื่อนอีกสองสามคน ต่อมาน้องผมเดือดร้อนก็เลยจะขายหุ้นให้ ทีแรกผมก็ว่าจะซื้อ แต่พอพี่ชายคุณเสียชีวิต ผมก็เลยเปลี่ยนใจ”

“ทำไมล่ะครับ”

“เหตุผลง่ายๆ ผมชอบพี่ชายคุณ”

“ผมก็ว่าจะไปภูเก็ทเหมือนกันครับ เคยคุยกับคุณพีระพลเวลาที่เขาขึ้นมารุงเทพ ผมตั้งใจว่าพอเคลียงานทางนี้ก็สักพักแล้วก็จะไปภูเก็ท”

“จริงซิ คุณต้องรับงานแทนพี่ชายนี่นะ เหนื่อยไหม คุณป็นเด็กกว่ามากนะ ป็นน้องคนเดียวไม่ใช่รี”

“ครับ ผมอ่อนกว่าพี่สิบปี”

“จบจากเมืองนอกมาใช่ไหม ... อย่างนั้นก็คงไม่ยากเท่าไรหรอก
คนรุ่นใหม่ก็เก่งๆ กันทั้งนั้น มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงด้วย จริงไหม
คุณมธุรส”

ในตอนท้าย เขาหันไปถามหญิงสาวผู้ซึ่งนั่งยิ้มฟังอยู่ด้วยท่าที
เชื่อมั่นในตนเองไม่แพ้กัน หญิงสาวเคยชินกับบรรดาเพื่อนและ
หุ้นส่วนของเจ้านายผู้ลวงลับเป็นอย่างดี จึงยิ้มกว้าง

“จริงค่ะ มีความเชื่อมั่นสูงมาก และเก่งด้วย...”

ชายสูงวัยหัวเราะเสียงดัง “ที่เก่งนะ เก่งอะไรบ้าง”

หญิงสาวหัวเราะคิก “บริหารงานเก่งค่ะ เด็ดเดี่ยวไม่กลัวใคร
คุณพีรชต์เองยังเกรงใจคนนั้นคนนี่ แต่คุณภุรีแตกต่าง คนไหนไม่ได้
เธอยิ่งเรียกใช้ ถ้าไม่เก่งจริง เธอพนันไม่เลี้ยง”

“เด็ดเดี่ยวอย่างนั้นเชี่ยวชาญหรือ นี่เพิ่งเริ่มทำงานไม่นานเองนะ”

ชายหนุ่มยิ้มขลิบ ทำที่สุภาพถ่อมตัวไม่คลาย

คณิต นั่งฟังพลางลอบมอง สายตาในยามไร้ผู้คนสนใจ แอบ
จับสังเกตชายหนุ่มอย่างเพ่งพิศ แต่ในยามพูดคุยสบตากัน สีหน้า
ของเขากลับเปลี่ยนแปลงเป็นมิตรสนิทใจ

“แล้วหนูคนนั้นล่ะ เป็นอย่างไรบ้าง...”

“ท่าน” ถามขึ้น สีหน้าท่าทีและประกายตาทำให้ภุรีรู้สึกแปลกๆ
“ชื่ออะไรนะ เป็นเมียไม่ใช่หรือ เก็บไว้ในบ้านไม่ได้พาไปไหน”

“อ้อ... คุณฟ้ารุ่ง” มธุรส ลากเสียง ขณะที่ชายหนุ่มได้แต่นิ่ง
เงิบ “เป็นภรรยาค่ะ เธอเก็บตัวอยู่กับบ้านคอยดูแลคุณหญิง หลังจาก
คุณหญิงเสียถึงได้กลับมาช่วยงานที่บริษัทตระการเพราะว่าคุณพีรชต์มี
งานมาก”

“นั่นซิ เดียวนี้เป็นยังไงบ้าง” ‘ท่าน’ หันมาถามเจาะจง

ชายหนุ่มจึงต้องตอบว่า “ก็ยังคงดูแลบริษัทตระการอยู่ครับ”

“ยังอยู่ในบ้านเดียวกันรี”

ภุรี บังเอิญสบตาคณิตผู้ซึ่งคล้ายจะตั้งใจฟังอยู่ สายตาที่
ประสานทำให้ชายหนุ่มรู้สึกสะดุดใจ ผู้หญิงเงิบๆ เรียบร้อยคนเดียว
ก็เป็นทีสอнокสนใจเป็นพิเศษ ของชายผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองนี้ด้วย

“เขาย้ายออกไปแล้วครับ”

“อ้าว ย้ายไปอยู่กับใคร”

“กับ...” ชายหนุ่มสะดุด ช้อนความหม่นหมองคับข้องใจไว้
“พี่สาว แล้วก็ญาติๆ ของเขาครับ”

“งั้นหรือ”

“ผมนึกว่าคุณฟ้ารุ่งยังอยู่ในบ้านเดียวกัน” คณิตพูดขึ้น ก่อนจะ
ถามว่า “เธอย้ายชั่วคราว หรือว่าย้ายออกไปเลยครับ”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ” เป็นคำตอบที่เคร่งขรึม

“ผมเคยพบสองสามครั้ง สวยนี่” ‘ท่าน’ พูดด้วยสีหน้าเฉยยิ้ม
กรุ้มกริมที่ชายหนุ่มไม่ชอบเอาเสียเลย “เดาออกว่าเป็นภรรยา แต่ว่า
พี่ชายคุณก็แปลกมาก ไม่เคยแนะนำกับใคร ผมเคยสงสัยว่าเป็นญาติ
หรืออะไรกันแน่”

“คุณพีรชต์เขาไม่ใช่รัก” คณิตพูด “ผมไม่เคยเห็นเขาอว
กับผู้หญิงคนไหน ทำแต่งงานอย่างเดียว”

“ก็มีเมียสาวสวยเก็บไว้เซยชมอยู่แล้วนี่ จะต้องอวกับใครอีก”

‘ท่าน’ พูดพลางหัวเราะ หันมาพูดกับชายหนุ่มอย่างจริงจัง

“นี่คุณภุรี... มาคราวหน้าพาหนู...อะไรนะ ฟ้ารุ่ง... มาด้วยนะ
เผื่อว่าเขาลำบากหรือมีปัญหาอะไร ผมช่วยได้ก็ยินดีจะช่วย”

คนฟังทั้งสามต่างเข้าใจความสนอกสนใจเป็นพิเศษนี้เป็นอย่างดี
ชายหนุ่มมิได้รับคำ ได้แต่ฝันยิ้มและช้อนความไม่พอใจไว้คนเดียว....

มีรถยนต์จอดอยู่หลายคันในบริเวณหน้าตึกหลังใหญ่ซึ่งตั้งงาม
หรูหราที่สุดหลังหนึ่งในย่านนั้น ประตูรั้วลอลอยสีน้ำเงินเข้มสลับทอง
เปิดกว้าง เนตรนางจึงพารถเข้าไปจอดโดยไม่ต้องรอเรียกใคร

นายพงศ์ศักดิ์ หรือป่าพงศ์ เป็นนักสร้างภาพยนตร์ที่มีผลงาน
โดดเด่น มีชื่อเสียง และความมั่งคั่งร่ำรวย บรรดาดารานางไม่ว่า
คนไหน ไม่มีใครไม่ลึงโลดที่มารับเลือกให้ร่วมงานด้วย เนตรนาง
เองก็กำลังอับจน ด้วยงานสุดท้ายที่เหลืออยู่กำลังจะเสร็จสิ้นลง และ
เธอก็เบิกเงินค่าตอบแทนมาหมดแล้วด้วย

หญิงสาวทักทายผู้คนในระหว่างทาง กำลังจะมีการประชุม
เกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่องใหม่ บรรดาทีมงานและดารานางที่เกี่ยวข้อง
ถูกเชื้อเชิญให้มาร่วมด้วย เธอเพิ่งเซ็นสัญญาและรับเงินล่วงหน้าไป
ส่วนหนึ่ง ในวันนี้เนตรนางมาในฐานะดารานางที่มีบทบาทเด่นคนหนึ่ง
“ป่าอยู่ในห้องทำงาน พี่เข้าไปได้เลยครับ”

เนตรนางจึงไปเคาะประตูห้องซึ่งเปิดออกพอดี คนที่อยู่ข้างหลัง
บานประตูยิ้มทักทายก่อนจะปลีกตัวจากไป ป่าพงศ์ซึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะ
ทำงานและยังมีผู้คนห้อมล้อมหันมาเห็นเธอแล้วทักเสียงดัง

“เนตรนาง เข้ามาเลย กำลังคุยกันเรื่องบทของหนูอยู่พอดี”

เนตรนางพนมมือไหว้และเผื่อแผ่ทักทายคนอื่นๆ ครบถ้วน

“บทของ นันทีนี่ นี่ไม่มีใครเหมาะเท่าหนู” เขาพูดอย่างหมายมั่น “ผู้หญิงสวย แต่หยิ่ง แข็งกระด้าง รักแรง เกลียดแรง ช้ำยังเลือดเย็นอีกต่างหาก บทนี้เด่นพอๆ กับบทของดาวราย นางร้ายอีกตัวหนึ่ง ถึงจะมีบทวิ๊วๆ แวมๆ บ้างแต่ป้ารู้ว่าหนูต้องทำได้”

“คะป้า... ถ้าไม่ถึงกับถอดเสื้อถอดผ้า หนูสู้ทั้งนั้นแหละ”

“ถึงถอดก็จะเป็นอะไรไป” หนึ่งในกลุ่มพูดเจือหัวเราะ “มีของสวยๆ งามๆ อยู่กับตัว ถ้าไม่โชว์ตอนนี้ อีกหนอยก็หมดโอกาสแล้ว”

“แหม ก็มันยังทำใจไม่ได้นี่คะ พี่ ถึงจะสวยจะงามยังไงก็ขอเก็บไว้ดูกับแฟนสองคนก็พอ ยังไม่อยากจะบันทึกไว้เป็นหลักเป็นฐานบนแผ่นฟิล์มคะ”

“หัวโบราณ แต่ก็ดี” เธอถูกวิจารณ์ “สาวๆ สมัยนี้ ใจกล้าจนน่ากลัว ก็เพราะหนังฝรั่งนั่นแหละ มันแก้ผ้ากันหน้าตาเฉย หนึ่งไปหนึ่งเช็กโฉบฉ่างคนก็ขยับนิยม ก็เลยเห็นเป็นเรื่องธรรมดากันไปหมด”

“หนังใหญ่ถ้าไม่มีบทวิ๊วๆ เปลือยๆ บ้างมันก็จะไม่มีสีสัน”

พงศ์ศักดิ์พูด “อย่างเรื่องนี้ก็เหมือนกัน มีอยู่หลายฉากเซียวละ แต่ว่าดารารายใจถึงอยู่แล้ว คิดว่าคงพูดไม่ยาก”

“บทดาวรายนะหรือคะ”

“ใช่จะ บทโป๊บทเปลือยเทไปอยู่ทางนั้นเสียเยอะ”

“แล้ววิภาจะเล่นได้หรือคะ ได้ยินว่าหน้าอกของเขากลับเสบโชว์ไม่ได้ ไม่ใช่หรือ”

“อ้อ ใช่” เป็นคำตอบ “วิภาเกิดมีปัญหาขึ้นมา ไปทำนมมาที่แรกก็สวยเซียว แต่ตอนนี้มันเกิดอักเสบบวมระบมแล้วก็เป็ยผิวดูรูปเลยต้องไปรักษาตัวก่อน ป้ารอไม่ได้ก็เลยไปทาบตามแสงดาวไว้”

“แสงดาว” เนตรนางเปลือยตัวออกมากมา เสียงที่สูงดังกว่าปรกติทำให้หลายคนหันมามอง เธอรีบป้อนสีหน้ากลบเกลื่อน “แล้วเขาจะมาเล่นใหม่คะ”

“เขาเอาบทไปอ่าน ประเดี๋ยวจะมาให้คำตอบ” พงศ์ศักดิ์พูด “เนตรนางช่วยกล่อมหน่อยซี เป็นเพื่อนซี้กันอยู่นี่”

ในสายตาของคนอื่นรวมทั้งแสงดาวเอง เนตรนางเป็นเพื่อนรักของผู้หญิงที่เธอชิงชังเป็นที่สุดคนนั้น เธอจึงได้แต่ฝันยิ้มรับคำ

เนตรนางต้องป้อนรอยยิ้มยินดีต้อนรับเมื่อแสงดาวมาถึง แสร้งแสดงความดีใจที่จะได้ทำงานด้วยกัน ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วพอรู้ว่าแสงดาวจะแสดง เนตรนางก็คิดอยู่ในทุกนาทีว่าจะถอนตัว แต่หากเธอไม่มีเหตุผลที่ดีพอ อาชีพนักแสดงของเธอคงจะไม่มีอนาคตที่รุ่งโรจน์อีก เนตรนางไม่ใช่ดาราระดับนางเอก ไม่เคยจะเล่นตัวได้หากเธอประวัตินี้เสียกับป้าพงศ์ ใครเล่าจะกล้าว่าจ้างเธอ

แสงดาวบ่นเมื่อนั่งอยู่ด้วยกันในขณะทานอาหารกลางวันซึ่งป้าจัดไว้เลี้ยง

“ป้าจิง มีทั้งลิปซิงแบบสุดๆ ทั้งบทแก้ผ้าล่อนจ้อน... เค้าคงได้กลายเป็นดาวยั่วเต็มตัวแน่เลยคราวนี้”

สายัณห์ซึ่งรับบทพระเอกนั่งข้างๆ ตักอาหารเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย พูดยิ้มๆ

“แต่ก็จะดังระเบิดเหมือนกัน เป็นอันว่าได้แจ้งเกิดละครคราวนี้”

“ดาวกลัวว่าจะแจ้งดับมากกว่าละซี” หญิงสาวขมวดคิ้ว “ป้าเขานึกยังไงถึงจะให้เราเล่นบทนี้”

“เขาเห็นแหว” ชายหนุ่มยิ้มแพรวพราว “ใครๆ ที่มองคุณก็อยากเห็นเวลาคุณไม่ใส่เสื้อผ้านั้นนั่น”

“ป้า” เธอตีเขาตังเฝียะ ทว่ารอยยิ้มและประกายตาแพรวพราวดวงตาของเธอเมื่อมองชายหนุ่มผู้นี้ บอกถึงความรู้สึกพิศวาสล้าลึก เนตรนางรู้ว่าหากแสงดาวกล้าหาญชาญชัยยอมรับบทภาพยนตร์เรื่องนี้ ทั้งที่เป็นบทที่หนักหนาทำท่ายกว่าที่เธอเคยรับมา ก็คงเพราะแรงหนุนของสายัณห์นั่นเอง

“ความจริงมันเป็นบทของวิภา แต่เขาเกิดนมออักเสบก็เลยต้องถอนตัว”

สายัณห์พูดว่า “ของปลอม ยังไงๆ ก็สู้ของจริงไม่ได้ ถึงจะไม่อักเสบ แต่มันก็สวยเกินไป ได้รูปเกินไป ไม่เป็นธรรมชาติ ก็เลยพลอยทำให้เสียอารมณ์ไปด้วย ”

“นี่พูดเรื่องอารมณ์ทำไมกันยะ” เนตรนางเฝ้า “ภาพในหน้าเขาต้องการความสวยงามนะ อย่าเอาความรู้สึกส่วนตัวมาตีแผ่ซี”

“นั่นซี” แสงดาวหันมาจ้องชายหนุ่มด้วยประกายตาดุดัน “สายัณห์เคย... ก็ครั้งแล้วละ”

ชายหนุ่มหัวเราะเจื่อนๆ ยอมรับว่าประกายตาของผู้หญิงสาวผู้สวยบาดใจผู้นี้ช่างน่าทึ่งในยามที่เธอโกรธ “อะไรกัน พุดผิวดินดีเดียวกลายเป็นว่าผมต้องเคยนอนกับนมปลอมมาแล้วด้วยนั่นหรือ”

“ก็ใช่หรือเปล่านั้น อย่ามาแก้ตัวเลย เขารู้นิสัยตัวเองอยู่หรอก” เธอทำท่าจะเอาเรื่องเอาราวขึ้นมาจริงๆ “เห็นผู้หญิงสวยละก็ตาขาวของจริงของปลอมไม่เคยเกียงทั้งนั้น”

“เอาละๆ ยอมแพ้” ชายหนุ่มยกมือทั้งสองขึ้นอย่างยอมจำนน

ยิ้มประจบ “แต่ที่แน่ๆ สายัณห์ไม่รักใคร่มากกว่าแสงดาว ก็แล้วกัน”

“หมั่นไส้” แสงดาวค้อนขวับ กิ่งยิ้มกิ่งบึ้ง พระเอกหนุ่มโอบเอวเธอรั้งเข้าหาตัว จะเอนมาหอมแก้มเอาใจ หากแล้วก็ปล่อยโดยเร็ว ต่อหน้าผู้คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกองถ่าย ซึ่งบางครั้งบางคราวก็มีนักแสดงบั้นเทิงแฝงตัวอยู่ด้วย สายัณห์จะวางตัวเป็นคนไร้พັນระเสมอ ยิ่งแสงดาวเป็นที่รู้จักในบทบาทร้ายและกำลังจะก้าวเข้ารับตำแหน่งดาวยั่วเต็มตัว ความสัมพันธ์ที่ล้าลึกของเธอและเขาอาจจะเป็นอุปสรรคต่องานข้างหน้า

ชายหนุ่มเตือนเธอเสมอ ที่จะไม่แสดงท่าทีใดๆ ในฐานะคู่รักคู่ใคร่ต่อหน้าผู้คน ที่แรกแสงดาวไม่พอใจ ...ช่างหัวคนอื่นเป็นไร จะคิดยังไงก็ช่าง ให้มันรู้ไปว่าพระเอกกับนางร้ายจะรักกันไม่ได้... ทว่าเธอก็คล้อยตามเชื่อฟังโดยดี เธอขุ่นเคืองแทบจะคลั่งเมื่อเขาแพรวพราวหยอกเย้าสาวอื่น หากพอมมีโอกาสอยู่ด้วยกัน ชายหนุ่มก็ซดเซยละลายความขุ่นเคืองหึงหวงของเธอด้วยความรักความใคร่จนไม่มีสิ่งใดติดค้างหลงเหลือ

อีกชั่วครู่แสงดาวก็กลับมากังวลถึงเรื่องบทบาทในภาพยนตร์เรื่องใหม่ของเธอ “บทยัยดาวรายนี้ เราจะเล่นได้หรือเปล่านั้น” เธอมองเนตรนาง อย่างหนักใจ “อ่านแล้วรู้เลยว่าคนเขียนบทเอาพีวีกาใส่ไว้ในเรื่องเต็มตัว บทพวกนี้พีวีกาเขาเล่นมาแล้วทั้งนั้น แต่เรานี้ซี เฟิงเคยรับบทเล็กๆ ในหนังในละครไม่กี่เรื่อง กระจโดดมาเล่นบทโป๊ มันฝืนใจพิลึก”

“อยากดังหรือเปล่านั้นจะ ถ้าคุณรับบทนี้ คงไม่มีใครไม่รู้จักแสงดาว ดาริกา อีกแล้วละ” ชายหนุ่มคู่รักของเธอพูด

“แต่ถ้าเล่นไม่ดี ก็คงดับสนิทไปเลย” หญิงสาวว่า

เนตรนางจึงเสนอว่า “ลองแสดงกันเองดูก่อนซี สายัณห์เป็นช่างกล้องมือหนึ่งนี่ ลองโพสท์ทำถ่ายรูปสวยๆ ดู ถ้าออกมาดูดีจะได้มั่นใจ”

“ความคิดเข้าที่” สายัณห์ชม หันไปพยักพเยิดกับหญิงสาว “ดีไหมคุณดาว ลองถ่ายรูปเล่นๆ กันดู ถ้ารู้สึกฝืนใจมาก คิดว่าเล่นบทนี้ไม่ได้ก็ไม่ต้องเล่น”

“ก็ได้” แสงดาวยกไหล่ คาคั่นชายหนุ่มว่า “แต่ถ้ารูปออกมาไม่ดี ดาวถอนตัวทันทีเลยนะ”

“ได้ครับผม” ชายหนุ่มรับคำ

พอกลับหลังเพื่อนสาว เนตรนางก็แอบกระซิบกับชายหนุ่มว่า “ก่อนจะถ่ายรูป ก็มอมให้เมาสักนิดหน่อยซีคุณ รับรองว่ารูปต้องออกมาสวยไม่ผิดหวังแน่ เขาจะได้มีกำลังใจ”

ชายหนุ่มเห็นดีด้วย.....

เมื่อเนตรนางกลับมาถึงบ้าน นางนรีกำลังเก็บเสื้อผ้าข้าวของเนตรนางเป็นคนบอกพี่สาวให้ย้ายไปอยู่ต่างจังหวัด ‘...ไว้คลอดลูกแล้วค่อยกลับมา ไม่อย่างนั้นวันๆ หนึ่งพีนึงได้แต่พูดกับคนนั้น คุยกับคนนั้น ประเดี้ยวเปลอพูดอะไรออกไปจะเสียเรื่องหมด...’

ที่แรกนางนรีไม่อยากจะย้าย เนตรนางต้องชักเหตุผลอื่นขึ้นมา ‘...ไปอยู่ต่างจังหวัดนั่นแหละดี ชีวิตเรียบง่าย ไม่ต้องมีประวัติทางแพทย์ให้ค้นหาได้เหมือนอยู่ที่นี้ จะท้องก็เดือน คลอดลูกที่ไหนเมื่อไหร่ ถึงเวลาสมควรเราก็อุ้มลูกมาหาคุณนุริ ถ้ามีคำถามว่าคลอดที่ไหนหรือ อ้อ คลอดเองที่บ้าน ก็มันกันดารนี่ ไปโรงพยาบาลไม่ทัน แล้วใครจะว่ายังไงได้.....’

‘...เธอละคิดมากเกินไป ใครจะมาคอยจับผิดอะไรขนาดนั้น...’

เนตรนางยกไหล่ ‘...จะไปรู้หรือ อนาคตเอาแน่ได้ที่ไหน เกิดคุณนุริเขาได้เมียเขี้ยวจัด หวงสมบัติขึ้นมาละ พีนึงจะเอาอะไรมาสู้ ถ้ารู้ว่าเด็กไม่ใช่ เลือดเนื้อเชื้อไข คุณนุริเขาจะไปตีพีนึงหรือเปล่า.....’

ในที่สุด นางนรี ก็ยอมคล้อยตาม ทว่าไม่วายเจ็บลึกคั้งแค้น

ชีวิตของฉันท้องลำบากอย่างนี้เพราะนั่งเด็กนั้นคนเดียว ดูซิฉันท้องเป็นเมียแท้ๆ ต้องมาลำบากลำบาก แล้วมันละ นั่งลอยหน้าเป็นเจ้าของบริษัทตระการ มัณยุติธรรมที่ไหน.....

เนตรนางทักทายพี่สาวผู้ซึ่งทำสีหน้าบอกรับไม่รับ ค้อนให้ขวับๆ ขณะที่เธอพูดด้วย

“เราออกเดินทางกันแต่เช้ามีดพຸ່งนี้เลยก็ได้ หนูจะค้างด้วยสักสองสามวัน อยู่นานกว่านั้นไม่ได้ หนูมีนัดเรื่องงานทางนี้ เตียวเขาไม่พบตัวจะไปเอาคนอื่นมาเล่นแทนเสียอีก หนูไม่ใช่ดาราดังต้องง้อของงานเขา คนอื่นสาวกว่าสวยกว่ามีอีกเยอะแยะ”

“พຸ່งนี้ฉันท้องจะไปหาคุณนุริ” นางนรีว่า “อยู่ๆ ก็หายไปไม่รำไม่ลา ประเดี้ยวเลยไม่โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารให้”

“โทรศัพท์ไปลาก็ได้”

เนตรนาง แยกย้ายเข้าห้องส่วนตัวไปแล้วเมื่อสาวใหญ่ต่อโทรศัพท์ถึงชายหนุ่ม

“คุณหงนรี คุณภุรีไม่อยู่ค่ะ อยู่แต่คุณฟ้ารุ่ง” เป็นคำบอกเล่า เจื่อเยาะหยันของ “เลขา”

หงนรี รู้สึกเหมือนถูกตบหน้าอย่างจัง นี่เป็นครั้งแรก ที่ชื่อ คุณฟ้ารุ่ง ถูกยกมาเอ่ยอ้างแทนชายหนุ่ม รวากับจะเป็นตัวแทนกันได้

“เอ๊ะ แล้วคุณภุรี ไปไหน”

“เธอมีงานอื่นหลายอย่างค่ะ เลยให้คุณฟ้ารุ่งบริหารงานแทน ไม่ทราบว่าคุณหงนรีจะต้องการคุยกับคุณฟ้ารุ่งหรือเปล่าค่ะ”

หงนรียังไม่ทันตัดสายโทรศัพท์ด้วยซ้ำ เมื่ออดใจไว้ไม่ไหว กรีดเสียงออกมาอย่างคังแค้น.....

ประธานกรรมการผู้จัดการใหญ่หนุ่มรูปงาม และรองประธาน สาวสวย ซึ่งเคยถูกซุบซิบในความสนิทสนมใกล้ชิด มักจะนั่งอยู่ห่างกันในที่ประชุมโดยมีเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องคั่นกลาง สีหน้าเคร่งขรึม เอาจริงเอาจังกับการงาน สร้างความเชื่อถือจนลบความเคลือบแคลง สงสัยไปสิ้น สีหน้าของหญิงสาวเมื่อมองดูชายหนุ่มมักจะขรึมเฉย บางครั้งเย็นชากระด้าง ความสนิทสนมผูกพันที่เธอมีต่อ อรละออ... หญิงสาวที่เป็นที่รู้จักว่าเป็นคนใกล้ชิดของชายหนุ่ม.. ทำให้คนทั้งหลาย ลืมไปแล้วว่า ครั้งหนึ่ง บรรดาพนักงานหลายคนเคยสงสัยว่าฟ้ารุ่งและ ภุรี เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันทางด้านไหนกันแน่

ผู้เข้าร่วมประชุมพากันทยอยผลึกประตูออกไป ขณะที่ฟ้ารุ่งยัง ซีดเขียนลงในสมุดบันทึกของเธอ สังเกตเห็นว่าชายหนุ่มซึ่งยังรั้งรอ อยู่มีสีหน้าเคร่งขรึมระคนครุ่นคิด รวากับมีปัญหาค้างคา แต่เธอก็ ไม่ยอมเอ่ยปากถาม

“ผมจะไปภูเก็ต” ชายหนุ่มเป็นฝ่ายพูด

“เมื่อไหร่คะ”

“ประเดี๋ยวจะให้คะเนิงเช็คตั๋วเครื่องบิน ถ้ามีก็จะไปวันมะรืน”

“จะไปกี่วันคะ”

“ยังไม่แน่”

เธอรวมกระดาษเอกสารเข้ามาไว้ในมือ เคาะเบาๆ ลงกับโต๊ะ เพื่อให้จัดเรียงระเบียบ ริมฝีปากปิดสนิท

“ฟุ้งนี้ผมนัดให้คุณบัญชาามา”

เพราะว่าชายหนุ่มมีธุระกับนายความผู้นี้เป็นประจำอยู่แล้ว ฟ้ารุ่งจึงไม่รู้สึกรบกวนใจ

“คุณพาคูณอรไปภูเก็ตด้วยได้ไหม”

ภุรีเลิกคิ้ว “แล้วคุณล่ะ”

“ฉันอยู่ได้”

“ผมไปทำงานนะ”

“คุณคงไม่ทำงานทุกวันตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงหรอก”

เขานิ่งมอง ฟ้ารุ่งกรุ่นๆ อยู่ว่าชายหนุ่มมีแผนจะพาใครอื่น ไปด้วยหรือเปล่า ทว่าไม่ได้เอ่ยปากถาม ได้แต่ทำสีหน้าเคร่งขรึม

“ก็ได้ ผมจะไปกับคุณอร”

เธอคลี่ริมฝีปากอย่างพอใจ

“เมื่อคืน ผมพบท่านนายพลรณฤทธิ์” ชายหนุ่มพูดขึ้น บุรุษสูงวัยซึ่งเต็มไปด้วยความภูมิฐานสง่างามผู้นั้น ก่อความความรู้สึกของเขา นับตั้งแต่ “ท่าน” เอ่ยทักถามถึงหญิงสาว สีหน้ายิ้มกริ่ม ประกายดาววาววามทำให้ชายหนุ่มเดาได้ว่าท่านมีอะไรอยู่ในใจบ้าง

“คุณรู้จักไหม”

หญิงสาวพยักหน้า “ค่ะ ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่คุณพินับถือ ฉันเคยพบสองสามครั้ง ท่านมางานศพคุณหญิงด้วย”

“ผมเพิ่งจะรู้ว่าคุณพีระพล หุ่นสวนที่ภูเก็ตเป็นญาติกับท่านนายพลคนนี้”

“ท่านเป็นคนดีนะค่ะ”

“คุณรู้ได้ยังไง” เสียงถามเข้ม

“ฉันรู้สึกอย่างนั้น”

อีกฝ่ายหนึ่งหงุดหงิดขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล “รู้สึกจากสายตาที่เขามองคุณใช้ไหม หรือว่าคุณมีเซนส์พิเศษ ตัดสินได้ง่ายๆ ว่าใครดีใครไม่ดี”

“แล้วคุณไม่พอใจอะไร” เธอถามห้วนๆ

ชายหนุ่มไม่ตอบ

ครั้งหนึ่งพี่ชายของเขาเคยจะชวนฟ้ารุ่งไปอยู่ด้วยที่ภูเก็ต ด้วยเหตุนี้หรือเปล่า “ท่านนายพล” จึงคิดจะซื้อหุ้นจากพีระพลผู้เป็นญาติผู้น้อง ครั้นพอพีระพลเสียชีวิต “ท่าน” ก็เปลี่ยนใจ เพราะถึงอย่างไรฟ้ารุ่งก็จะไม่มีวันไปอยู่ที่ภูเก็ตคนเดียวเป็นแน่

ชายหนุ่มสงสัยว่าถ้าหญิงสาวรู้ว่าท่านนายพล ผู้กลายมาเป็น นักการเมืองยิ่งใหญ่ผู้นี้ถามถึงและอยากจะพบ เธอจะว่าอย่างไร ลูกไก่ก่อนซื้อตัวนี้จะพันมือพยัคฆ์เฒ่าหรือเปล่า.....